

«Quando a flauta sonou
un tempo se desdobrou
do tempo, como uma caixa
de dentro de outra caixa.»

JOAO CABRAL DE MELO NETO

Música de cambra que obre esvorancs en el silenci: cambres dins la cambra closa on ara seus a terra i escoltes: on ara sents com s'hi drenen translúcids palaus de la memòria, voltes de temples deshabitats, revolts de passadissos fluorescents, vestíbuls desangelats. Música de cambra que escrostonia i esmicola a poc a poc les parets i els sostres de la cambra closa on ara seus a terra sobre un coixí i n'escoltes el degoteig, nota a nota, fins que els murs esclaten lentíssimament i t'escupen com el pinyol d'una oliva amarga sobre la platja negra de la intempèrie, enmig de la ranera de la ventada eixuta. Música de cambra de versos sense metrònom, que amb el tall esmolat d'un interval bada la fruita de la nit, i et clava al cor d'una poma d'estels, sense i amb llum, com ells, mentre seus a terra sobre un coixí i escoltes...

...les veus de la presència i l'atenció
atrapades en el vosc i el rou del so
sense drama ni narració
del so que llisca com boira blava a la pell de l'estany
en la precisió del càlcul fràgil
de Morton Feldman
l'esllavissada de rams de flors marcides
que dansen pels espadats cristal·litzats
amb Cecil Taylor
els bramuls de la lava oceànica
de Jon Hassell
les onades d'atzar i temps sense durada
de John Cage
el martelleig geomètric en el batec del mar
de Thelonius Monk
el dring de la molla a la capsà màgica

Música de cambra
que ressona en els poemes.

de Pascal Comelade
els cercles que encalquen el revers dels cercles
d'Steve Reich
el batec mineral del viatge glaçat
al revers dels cims esvanits en els mantres asèmics
d'Éliane Radigue
els prismes de llum que coven colors ofegats
d'Arvö Part...

La música exacta:
l'ocellada en el vent que dansa entre branques
quan el so parla del so i el silenci del silenci
quan la dama de piques topa amb la falla
i el vell tren amb l'estació
mentre seus a terra enmig de la cambra
i pares l'oïda al formigueig esquerdat
de les ciutats que hi fumegen
dels ocells que s'enlairen,
de les politges que xerriquen als afores del món
quan creix entre la melsa i la vesícula biliar
el tros de silenci
que s'obre entre un so i un altre so...

...i sobre el coixí on seus i escoltes
no hi ha ningú;
i sota el coixí on seus i escoltes,
no hi ha terra.

(Però t'hi aferres
com si no hi hagués res
a sota)

T'has enviat a tu mateix, només a tu, el més íntim i alhora remot dels lectors, justament a tu, des del llit on jeus, just abans d'adormir-te, t'has enviat un poema que et crema com una ona de pedra roent. Fas que el poema s'agenolli al costat del llit i n'escandeixes els versos, a poc a poc. Et sembla tan important que no se'n perdi cap caire, que li demanes que es torni a dir vers a vers a cau d'orella. El poema marxa de seguida, obrint-se pas a través de la gentada. Avança molt més ràpid que ningú, tot i que la multitud és immensa, i els habitacles, infinits. Si fos a camp obert, s'enlairaria i cantaria al vol, i ben aviat t'arribaria, diàfan i resplendent a les mans. Però els seus esforços són inútils; encara que forci el pas a través dels salons glaçats dels palaus del sentit, no acabarà de sortir-ne mai, i si acabés, no hauria guanyat gaire, encara hauria d'obrir-se camí per baixar les escales de pedra del batec dels versos que s'estalonen, i hauria de travessar els vels i els cortinatges dels ressons dels dies esbravats, que endomassen els passadissos, i hauria d'esquivar els enigmes i les raons que s'emboquen als laberints dels soterranis, i si ho aconseguís, no hi hauria avançat gaire, encara s'hauria d'amarar dels perfums resclosits de la biblioteca dels incunables amb els pergamins rascats dels palimpsests; i hauria d'avançar llavors pels claustres de la memòria entumida del cos. Després encara li caldria passar pels pavellons inundats de l'oblit irreversible i pels bancals obacs del jardí dels símbols boscans, i així successivament durant dies i mesos i anys, i quan finalment travessés l'última portalada —però això mai, mai no podria arribar a passar—, encara li caldria passar pels barracons deshabitats de les frases a mig dir, les mirades perdudes, les mitges idees caçades al vol, les interjeccions ofegades i els versos trencats sense poema. Ningú no podria obrir-s'hi pas, i menys encara un

poema com aquell, brevíssim, mineral, nocturn i secret. —Però ara, tu, el més íntim i alhora remot dels lectors, seus aquí al costat de la teva finestra, i t'imagines com devia sonar, com devia alenar i què devia voler dir la sentor del seu tacte ignot, ara que s'intueix la primera claror de l'alba en la llunyania.

*

Abocat a la barana: aigua de bronze
a mig matí perseguint immòbil
el gest fugaç que vas traçar anit
ara esvaït al mirall negre
ara ofegat a la badia hermètica i vibrant:
aigua nocturna
obstinadament callada:
ona de pedra
aquí.

*

S'hi encripta el blau:
transcrius veus atrapades
dins del cristall.

*

Per quin miratge
de versos enseuats
et llisquen ara els dits

que caus abisme avall
empès per una coma
que riu fora de lloc,
una lliçó corrupta
i la lletra il·legible
d'aquest dia
que més et valdria
no haver escrit?:
¿qui en fixarà l'edició crítica?
¿qui acararà les diferents
versions de tu mateix?
¿Qui sabrà destriar
els esborranys
dels errors tipogràfics?

